

عنوان مقاله:

راهبردهایی به منظور کاهش آسیب پذیری بافت های تاریخی در برابر زلزله مطالعه ی موردی: بافت تاریخی شهر یزد

محل انتشار:

دوفصلنامه مدیریت بحران، دوره 8، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمد امجد - پژوهشگاه مهندسی بحران های طبیعی شاخص پژوه

ایرج [سلطانی - پژوهشگاه مهندسی بحران های طبیعی شاخص پژوه

خلاصه مقاله:

این پژوهش با تدوین معیارها و شاخص های موثر در آسیب پذیری و مشخص نمودن نقاط آسیب پذیر در سطح بافت به دنبال تدوین راهبردهایی برای پیشگیری و کاهش میزان خطرات احتمالی زلزله در بافت تاریخی شهر یزد است. شهر یزد یکی از شهرهای کشور است که دارای بافت فرسوده و تاریخی ارزشمندی است و همواره در معرض بحران های طبیعی و انسانی قرار دارد. از مشخصه های اصلی این بافت اصولاً ناپایداری بناها و مجموعه ای از نارسایی های کالبدی، دسترسی، زیست محیطی، اقتصادی و مدیریتی است که نیازمند برنامه ریزی به منظور کاهش آسیب پذیری در برابر بحران زلزله است. نوع تحقیق کاربردی و روش آن توصیفی - تحلیلی است. برای تجزیه و تحلیل داده ها از روش های آمار توصیفی و مدل تحلیل شبکه و روش SWot استفاده شده است. نتایج حاصل از مدل تحلیل شبکه نشان می دهد، شاخص های کالبدی شامل عرض کم معابر، قدمت ابنیه، وجود مخروبه ها، کیفیت ابنیه، تراکم ساختمانی، مساحت قطعات تفکیکی، نوع مصالح، تعداد طبقات با مقدار ۲۲ / ۰ بیشترین نقش را در آسیب پذیری بافت در هنگام وقوع زلزله دارد. برابر بررسی های صورت گرفته ضعف ها و تهدیدات با ضرایب ۴۱ / ۹ و ۳۶ / ۸ بیشترین مقدار و نقاط قوت و فرصت ها با ضرایب ۱۳ / ۷ و ۵۴ / ۶ کمترین مقدار را در آسیب پذیری بافت تاریخی شهر یزد به خود اختصاص داده اند. بر اساس این اطلاعات وضعیت بافت تاریخی شهر یزد با نقاط ضعف بیشماری روبه رو است (یعنی ۹ / ۴۵ درصد). این بدان معنا است که با روند برنامه ریزی های فعلی، تاکید بیشتر باید بر روی مقاوم سازی ابنیه ی موجود، ایجاد دسترسی های مناسب برای خدمات رسانی به موقع در شرایط بحرانی، اختصاص قسمت هایی از بافت تاریخی به فضاهای باز برای اسکان و تخلیه ی اضطراری در شرایط بحرانی صورت گیرد.

کلمات کلیدی:

زلزله، مدیریت بحران کالبدی، آسیب پذیری، بافت تاریخی، شهر یزد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1429275>

